

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 387

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 2 iunie 2011

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI		
35. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 19/2011 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului	2	8–9
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 189 din 10 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	2–4	
Decizia nr. 277 din 24 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 lit. a) teza a doua din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	4–5	9–11
Decizia nr. 280 din 24 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	5–6	12–13
Decizia nr. 282 din 24 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	7–8	13–15
Decizia nr. 327 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății		15–16
Decizia nr. 343 din 10 martie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 211 alin. (1) teza întâi, art. 213 alin. (2) și (4), art. 257 alin. (1), art. 258 alin. (1) și (3) și art. 259 alin. (1) și (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și ale art. 1 alin. (2) lit. d), art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 51 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate.....		
Decizia nr. 455 din 12 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului		
Decizia nr. 471 din 12 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 și art. 160 din Codul de procedură penală		
Decizia nr. 472 din 12 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 din Codul de procedură penală		

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****SENATUL****HOTĂRÂRE****pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 19/2011
privind aprobarea componenței numerice și nominale
a comisiilor permanente ale Senatului**

În temeiul prevederilor art. 64 alin. (4) și art. 67 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 46 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Senatului nr. 19/2011 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 7 martie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— La anexa nr. IX „Componența Comisiei pentru învățământ, știință, tineret și sport”, domnul senator Oprea Dumitru — Grupul parlamentar al Partidului Democrat Liberal se include în componența comisiei în locul domnului senator Rădulescu Șerban — senator devenit independent.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 30 mai 2011, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI
MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 30 mai 2011.
Nr. 35.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 189****din 10 februarie 2011****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b)
din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Mihai Valeriu Alexe și Luminița Toma în Dosarul nr. 3.366/1748/2008 al Judecătoriai Cornetu.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat de mai multe ori asupra textului de lege criticat statuând că acesta este constituțional. De altfel, constată că, în realitate, autorul excepției solicită interpretarea textului de lege criticat, or, potrivit art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu are competența de a completa, modifica, interpreta sau aplica legile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 9 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.366/1748/2008, **Judecătoria Cornetu a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Mihai Valeriu Alexe și Luminița Toma.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 sunt neconstituționale, deoarece prevăd că omisiunea evidențierii operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate constituie infracțiune, atât dacă această omisiune se realizează în ceea ce privește actele contabile, cât și dacă privește alte documente legale. Alternanța între termenii „acte contabile” și „alte documente legale”, utilizată de legiuitor, este de natură a contraveni dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 21, art. 24 și art. 30 alin. (1) din Constituție.

Judecătoria Cornetu arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, legiuitorul este liber să aprecieze cu privire la natura juridică a faptei incriminate, cât și la condițiile răspunderii juridice pentru această faptă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, cu următorul conținut:

— Art. 9 alin. (1) lit. b): „(1) *Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale: (...)*

b) omisiunea, în tot sau în parte, a evidențierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate;”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 24 referitor la dreptul la apărare și art. 30 alin. (1) referitor la libertatea de exprimare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin critica lor autorii excepției, în mod intenționat, dau o interpretare subiectivă și confuză normei penale incriminatoare, interpretare care se bazează pe situația lor de fapt și pe interpretarea și aplicarea legii reținută în cauza lor. Însă, Curtea constată că textul criticat nu este în contradicție cu prevederile constituționale invocate de autorii excepției.

Curtea observă, astfel cum a reținut și Înalta Curte de Casație și Justiție în jurisprudența sa, că, prin dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 se urmărește asigurarea stabilirii de situații fiscale reale, care să asigure o corectă colectare a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a celorlalte obligații fiscale ce revin contribuabililor.

Critica potrivit căreia alternanța între termenii „acte contabile” și „alte documente legale”, utilizată de legiuitor, ar contraveni dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 21 și art. 24 din Constituție nu poate fi reținută.

În primul rând Curtea observă că nu este vorba de o alternanță a folosirii de către legiuitor a termenilor de „acte contabile” și de „alte documente legale”, cele două noțiuni constituind obiectul material al infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 9 lit. b) din Legea nr. 241/2005, dispoziția referindu-se expres la „*omisiunea, în tot sau în parte, a evidențierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate*”.

Curtea constată că formulările speciale ce se regăsesc în materia contabilității și fiscalității impun contribuabililor obligații punctuale în ceea ce privește înregistrarea operațiunilor comerciale și a veniturilor obținute.

Curtea reține că, de principiu, contribuabilul este obligat să își înregistreze toate aceste operațiuni în evidențele sale contabile, iar unele dintre acestea și în alte documente legale. De exemplu, vânzările, ca de altfel și cumpărările, se înregistrează atât în contabilitatea societății în ordine cronologică, potrivit prevederilor Legii contabilității nr. 82/1991, cât și în decontul de T.V.A., document special pentru stabilirea, calcularea și virarea sumelor datorate de contribuabil bugetului de stat și invers. Totodată, aceste operațiuni se înregistrează și în jurnalul de vânzări și în jurnalul de cumpărări. Astfel, omisiunea evidențierii operațiunilor comerciale poate consta fie în neîntocmirea documentelor justificative pentru venitul realizat, fie în neînscrisura documentelor justificative întocmite în celelalte documente contabile sau în alte documente legale, fie înregistrarea unor venituri mai mici decât cele realizate în realitate. Necalcularea, neînregistrarea și neraportarea acestor operațiuni determină, în final, pagube la bugetul de stat prin nefacturarea veniturilor încasate și neplata obligațiilor fiscale aferente acestora.

Mai mult, Curtea constată că pentru o înțelegere corectă a termenilor, autorii excepției trebuie să aibă în vedere atât dispozițiile din Codul fiscal, Codul de procedură fiscală, Codul vamal, Legea contabilității nr. 82/1991, cât și din reglementările elaborate pentru punerea în aplicare a actelor normative menționate, neputând invoca propria necunoaștere a legii potrivit principiului *nemo censetur ignorare legem*.

Pe de altă parte, Curtea constată că dispoziția criticată reprezintă o normă de drept substanțial, care nu aduce atingere sub niciun aspect dreptului părților interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime și de a beneficia de garanțiile care condiționează desfășurarea unui proces echitabil și dreptul la apărare. Curtea mai reține că reglementarea infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 reprezintă o opțiune de politică penală, de competență exclusivă a legiuitorului, care nu aduce nicio atingere prevederilor constituționale invocate de autorul excepției.

În ceea ce privește dispozițiile art. 30 alin. (1) referitoare la libertatea de exprimare, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Mihai Valeriu Alexe și Luminița Toma în Dosarul nr. 3.366/1.748/2008 al Judecătorei Cornetu.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 277

din 24 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 lit. a) teza a doua din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 lit. a) teza a doua din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bere Băuturi București” — S.A. în Dosarul nr. 18.854/3/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, avocatul Dorel Burdujel.

Pentru părțile Seraphina Yvona Fulcea, Irene Jacqueline Marie Lodin de Lepinay, Gilles Maurice Marie Bragadir, Nicolas Andre Bragadir, Sabine Anne Marie Dioudonnat se prezintă avocatul Alexandru Coman, iar pentru partea Șerban George Costandaky se prezintă avocatul Laura E. Radu.

Lipsește celălalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul autorului excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia pentru aceleași motive pe care le-a invocat în fața instanței de judecată.

Apărătorii celorlalte părți prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate arătând că textul de lege criticat nu contravine principiului egalității în drepturi. În acest sens, depun concluzii scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

prin Încheierea din 15 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 18.854/3/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 lit. a) teza a doua din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bere Băuturi București” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că, prin reglementarea în lege a unei excepții de la regula generală de restituire aplicabilă tuturor persoanelor îndreptățite, se creează o inegalitate între cetățenii care au același drept de restituire potrivit legii speciale și, totodată, sunt constituite privilegii pentru o anumită categorie de persoane.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală consideră că textul de lege criticat nu contravine principiului egalității în drepturi, deoarece egalitatea nu este sinonimă cu uniformitatea, astfel că, pentru situații diferite, justificate obiectiv și rațional, trebuie să corespundă un tratament juridic diferit.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat nu contravine principiului egalității, întrucât se aplică tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 18 lit. a) teza a doua din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, care au următorul cuprins: „Măsurile reparatorii se stabilesc numai în echivalent și în următoarele cazuri:

a) [...], cu excepția cazului în care persoana îndreptățită era unic asociat sau persoanele îndreptățite asociate erau membri ai aceleiași familii.”

Textul constituțional considerat ca fiind încălcat este cel al art. 16 privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Textul de lege criticat face parte din categoria actelor normative prin care s-a legiferat în domeniul măsurilor reparatorii ce se acordă foștilor proprietari ai imobilelor care au

trecut abuziv în proprietatea statului în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989. În ceea ce privește modalitatea prin care se realizează repararea prejudiciului suferit de titularii dreptului de proprietate deposedați în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, Curtea Constituțională a statuat, în jurisprudența sa, de exemplu, Decizia nr. 720 din 1 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 465 din 7 iulie 2010, că legiuitorul are competența de a reglementa atât în privința sferei bunurilor pentru care stabilește măsurile reparatorii, cât și în privința întinderii și a modalității de acordare a acestora, în funcție de situația concretă a respectivelor bunuri, fără ca prin aceasta să se instituie un tratament juridic diferit pentru categoriile de cetățeni aflate în situații identice.

Așadar, este nefondată critica potrivit căreia prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 din Constituție, deoarece este firesc ca pentru situații deosebite să se aplice un tratament juridic diferit. Astfel, legiuitorul poate opta ca, pentru rațiuni de interes general, să excepteze de la modalitatea de reparare a prejudiciului prin echivalent anumite categorii de persoane. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că egalitatea nu este sinonimă cu uniformitatea, astfel încât, dimpotrivă, pentru situații diferite, justificate obiectiv și rațional, trebuie să corespundă un tratament juridic diferit, așa cum se statuează în Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 lit. a) teza a doua din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bere Băuturi București” — S.A. în Dosarul nr. 18.854/3/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 280

din 24 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Beatrice Smărăndița Michiu Dinescu în Dosarul nr. 8.550/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Elena Romașcu, avocatul Anelis-Vanina Istrățescu.

Lipsește autoarea excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale, precum și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

Prin Încheierea din 13 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.550/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe**, excepție ridicată de Beatrice Smărăndița Michiu Dinescu într-un proces civil având ca obiect o acțiune în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că reglementarea criticată contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât asigură un tratament privilegiat chiriașilor care au cumpărat locuința în condițiile Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, față de chiriașii care nu au cumpărat locuința.

Judecătoria Sectorului 1 București și-a exprimat opinia în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, astfel cum acestea au fost modificate prin articolul unic pct. 3 din Legea nr. 241/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 mai 2001.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*În cazul contractelor de vânzare-cumpărare încheiate cu încălcarea prevederilor Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, și desființate prin hotărâre judecătorească, proprietarul recunoscut de justiție va încheia cu persoanele care au cumpărat locuința în baza Legii nr. 112/1995 și care o ocupă efectiv, la cererea acestora, un contract de închiriere pentru o perioadă de 5 ani.*”

Autoarea excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată în cauza de față a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași norme din Legea fundamentală.

Astfel, prin Decizia nr. 157 din 22 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 12 iunie 2003, și Decizia nr. 1.469 din 11 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 25 ianuarie 2011, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate, a statuat că instituirea de regimuri juridice diferite în situații care impun rezolvări diferite nu poate fi apreciată drept o încălcare a principiului egalității în fața legii. Cu acel prilej, Curtea a reținut că statul, chemat să medieze conflictul locativ dintre proprietarul persoană fizică și chiriaș, a procedat corect, asigurându-i primului posibilitatea valorificării atributelor dreptului său de proprietate, îngrijindu-se totodată de protecția celui de-al doilea împotriva eventualelor abuzuri, prin instituirea unor exigențe rezonabile, fără a căror satisfacere chiriașul nu poate fi obligat să elibereze locuința.

Atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina modificarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Beatrice Smărăndița Michiu Dinescu în Dosarul nr. 8.550/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 282

din 24 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 10 din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 3 februarie 2009.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Actele juridice de înstrăinare, inclusiv cele făcute în cadrul procesului de privatizare, având ca obiect imobile preluate fără titlu valabil, considerate astfel anterior intrării în vigoare a Legii nr. 213/1998, cu modificările și completările ulterioare, sunt lovite de nulitate absolută, în afară de cazul în care actul a fost încheiat cu bună-credință.*”

Autorii excepției susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii civile.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că textul de lege criticat a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate.

Astfel, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate prin care se susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale referitoare la principiul neretroactivității, prin Decizia nr. 270 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 11 mai 2010, Curtea a constatat că aceasta este neîntemeiată.

În considerentele acestei decizii, Curtea a reținut că instituția nulității este o sancțiune civilă ce se aplică în cazul în care la momentul încheierii actului juridic sunt eludate dispozițiile legale sau sunt încălcate condițiile de validitate a actului juridic. Deoarece nulitatea unui act juridic are ca efect repunerea părților în situația anterioară, nu se poate susține că norma juridică ce instituie sancțiunea nulității contravine dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

Totodată, Curtea a reținut că reglementarea criticată nu aduce atingere nici stabilității raporturilor juridice, deoarece dispoziția legală privind instituirea sancțiunii nulității vizează doar actele juridice încheiate cu încălcarea dispozițiilor legii.

Atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina modificarea jurisprudenței Curții.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Florea Cârstea și Elena Cârstea în Dosarul nr. 1.715/3/2002 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal se prezintă pentru autorii excepției avocatul Florin Vasile. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autorilor excepției care solicită admiterea acesteia pentru aceleași motive invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

Prin Încheierea din 23 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.715/3/2002, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Florea Cârstea și Elena Cârstea într-un proces civil de revendicare a unui imobil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că reglementarea criticată contravine prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât produce efecte retroactive asupra unor acte juridice încheiate înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001, desființându-le.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție. În acest sens, arată că textul art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 constituie o aplicare a principiului bune-credințe, ca o excepție de la efectele nulității actelor juridice. Așadar, aceste prevederi consacră validitatea actelor juridice de înstrăinare încheiate cu respectarea legilor în vigoare la acea dată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Florea Cârstea și Elena Cârstea în Dosarul nr. 1.715/3/2002 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 327

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Gheorghe Boeru în Dosarul nr. 11.952/233/2009 al Judecătoria Galați — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.952/233/2009, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.** Excepția a fost ridicată de Gheorghe Boeru cu prilejul soluționării unei contestații împotriva popririi înființate asupra pensiei sale pentru plata contribuției la fondul de asigurări sociale de sănătate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt

contrare dispozițiilor constituționale privind așezarea justă a sarcinilor fiscale. În acest sens, arată că, realizând mai multe tipuri de venituri, plătește de mai multe ori contribuția la fondul de asigurări sociale de sănătate. Or, o asemenea reglementare nu este justificată, întrucât nu beneficiază de o contraprestație sporită.

Judecătoria Galați — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, întrucât contribuția la fondul de asigurări sociale de sănătate este asimilată din punct de vedere fiscal taxelor și impozitelor, iar obligația de a contribui prin taxe și impozite la cheltuielile publice este consacrată de art. 56 din Constituție. Totodată, dispozițiile de lege criticate reprezintă opțiunea legiuitorului, care a apreciat că este just ca cei care obțin venituri mai mari să aibă o contribuție corespunzătoare la constituirea fondului național de asigurări de sănătate, principiul solidarității prevalând în acest caz.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, dispoziții potrivit cărora: „*Contribuția lunară a persoanei asigurate se stabilește*

sub forma unei cote de 6,5%, care se aplică asupra: [...] b) veniturilor impozabile realizate de persoane care desfășoară activități independente care se supun impozitului pe venit; dacă acest venit este singurul asupra căruia se calculează contribuția, aceasta nu poate fi mai mică decât cea calculată la un salariu de bază minim brut pe țară, lunar;”.

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege sunt contrare dispozițiilor art. 56 din Constituție privind contribuțiile financiare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 257 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 reglementează tipurile de venit asupra cărora se datorează contribuția la fondul de asigurări sociale de sănătate. O persoană care realizează mai multe tipuri de venit asupra cărora se datorează contribuția la asigurările sociale de sănătate este obligată, potrivit acestor dispoziții de lege, să contribuie pentru toate aceste tipuri de venituri. În acest sens, legea nu distinge între diferitele surse de venit, așa cum nu distinge nici în funcție de mărimea veniturilor realizate, pentru toate acestea

prevăzându-se o cotă unică de 6,5% din venitul realizat. Astfel, indiferent de cuantumul contribuției, pachetul de servicii medicale care este oferit unui asigurat în sistemul public de sănătate este identic.

O asemenea reglementare este expresia principiului solidarității sistemului asigurărilor sociale de sănătate, principiu consacrat în art. 208 alin. (3) lit. b) din Legea nr. 95/2006. Astfel, datorită solidarității celor care contribuie, acest sistem își poate realiza obiectivul principal, respectiv cel de a asigura un minimum de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la constituirea fondurilor de asigurări de sănătate.

În același timp, dispozițiile art. 56 din Constituție nu interzic impunerea unor obligații fiscale de același tip dacă sunt avute în vedere surse diferite de venit. Din contră, se prevede obligația cetățenilor de a contribui prin impozite și prin taxe la cheltuielile publice. În cazul sistemului public de sănătate, aceste cheltuieli publice vizează îndeplinirea obligației constituționale a statului de a asigura ocrotirea sănătății și protecția socială a cetățenilor.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Gheorghe Boeru în Dosarul nr. 11.952/233/2009 al Judecătorei Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 343

din 10 martie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 211 alin. (1) teza întâi, art. 213 alin. (2) și (4), art. 257 alin. (1), art. 258 alin. (1) și (3) și art. 259 alin. (1) și (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și ale art. 1 alin. (2) lit. d), art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 51 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 211 alin. (1) teza întâi, art. 213 alin. (2) și (4), art. 257 alin. (1), art. 258 alin. (1) și (3) și art. 259 alin. (1) și (2) din Legea nr. 95/2006

privind reforma în domeniul sănătății și ale art. 1 alin. (2) lit. d), art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 51 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, excepție ridicată de Cristina Iovițoni în Dosarul nr. 5.023/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 ca devenită inadmisibilă, întrucât acest act normativ nu mai este în vigoare. Cât privește critica adusă dispozițiilor Legii nr. 95/2006, arată că aceasta este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.023/30/2009, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 211 alin. (1) teza întâi, art. 213 alin. (2) și (4), art. 257 alin. (1), art. 258 alin. (1) și (4) și art. 259 alin. (1) și (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și ale art. 1 alin. (2) lit. d), art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 51 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate.** Excepția a fost ridicată de Cristina Iovițoni cu prilejul soluționării unei acțiuni în contencios administrativ având ca obiect suspendarea executării unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt contrare dispozițiilor art. 53, art. 56, art. 135 și art. 15 din Constituție. În acest sens, arată că decizia de impunere contestată a fost emisă în baza Legii nr. 95/2006, retroactiv, deși privea raporturi juridice născute anterior intrării în vigoare a acestei legi, sub imperiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 150/2002. De asemenea, arată că nu are calitatea de asigurat, potrivit dispozițiilor Legii nr. 95/2006, astfel că nu poate fi reținută obligația de contribuție în baza acestei legi. În plus, contestă obligația de asigurare în sistemul de asigurări sociale de sănătate, atât timp cât art. 7 din Legea nr. 95/2006 instituie principiul descentralizării asistenței de sănătate publică.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că instituirea unei obligații de plată a contribuției către fondul național unic de asigurări sociale de sănătate nu limitează dreptul de a încheia și o asigurare privată suplimentară. De asemenea, arată că, în condițiile în care contribuția este necesară pentru asigurarea sănătății publice și este plătită de către toți cetățenii, justetea acestei sarcini fiscale nu poate fi contestată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 208 alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 211 alin. (1) teza întâi, art. 213 alin. (2) și (4), art. 257 alin. (1), art. 258 alin. (1) și (4) și art. 259 alin. (1) și (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006.

Curtea constată că, ulterior sesizării sale cu excepția de neconstituționalitate, textele de lege criticate au fost modificate ori parțial abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 107/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006

privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2010, și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 891 din 30 decembrie 2010. Modificările aduse nu au schimbat, însă, soluția legislativă criticată, textele de lege având în prezent următoarea redactare:

— Art. 208 alin. (3) lit. e) și alin. (6): „(3) *Asigurările sociale de sănătate sunt obligatorii și funcționează ca un sistem unitar, iar obiectivele menționate la alin. (2) se realizează pe baza următoarelor principii: [...]*

e) participarea obligatorie la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru formarea Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate; [...]

(6) Asigurarea voluntară de sănătate nu exclude obligația de a plăti contribuția pentru asigurarea socială de sănătate.”;

— Art. 211 alin. (1) teza întâi: „(1) *Sunt asigurați, potrivit prezentei legi, toți cetățenii români cu domiciliul în țară, precum și cetățenii străini și apatrizii care au solicitat și obținut prelungirea dreptului de ședere temporară sau au domiciliul în România și fac dovada plății contribuției la fond, în condițiile prezentei legi. În această calitate, persoana în cauză încheie un contract de asigurare cu casele de asigurări de sănătate, direct sau prin angajator, al cărui model se stabilește prin ordin al președintelui CNAS cu avizul consiliului de administrație.”;*

— Art. 213 alin. (2) și (4): „(2) *Sunt asigurate persoanele aflate în una dintre următoarele situații, pe durata acesteia, cu plata contribuției din alte surse, în condițiile prezentei legi: [...]*

b) se află în concediu pentru incapacitate temporară de muncă, acordat în urma unui accident de muncă sau a unei boli profesionale;

c) se află în concediu și indemnizație pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 2 ani și în cazul copilului cu handicap, până la împlinirea de către copil a vârstei de 3 ani, sau se află în concediu și indemnizație pentru creșterea copilului cu handicap cu vârsta cuprinsă între 3 și 7 ani;

d) execută o pedeapsă privativă de libertate sau se află în arest preventiv, precum și cele care se află în executarea măsurilor prevăzute la art. 105, 113 și 114 din Codul penal, respectiv cele care se află în perioada de amânare sau întrerupere a executării pedepsei privative de libertate, dacă nu au venituri;

e) persoanele care beneficiază de indemnizație de șomaj;

f) străinii aflați în centrele de cazare în vederea returnării ori expulzării, precum și cei care sunt victime ale traficului de persoane, care se află în timpul procedurilor necesare stabilirii identității și sunt cazați în centrele special amenajate potrivit legii;

g) persoanele care fac parte dintr-o familie care are dreptul la ajutor social, potrivit Legii nr. 416/2001, cu modificările și completările ulterioare;

h) pensionarii cu venituri din pensii mai mici de 740 lei;

i) persoanele cetățeni români, care sunt victime ale traficului de persoane, pentru o perioadă de cel mult 12 luni, dacă nu au venituri;

j) personalul monahal al cultelor recunoscute, aflat în evidența Secretariatului de Stat pentru Culte, dacă nu realizează venituri din muncă, pensie sau din alte surse.[...]

(4) Categoriile de persoane care nu sunt prevăzute la alin. (1) și (2) au obligația să se asigure în condițiile art. 211 și să plătească contribuția la asigurările sociale de sănătate în condițiile prezentei legi.”;

— Art. 257 alin. (1): „(1) *Persoana asigurată are obligația plății unei contribuții bănești lunare pentru asigurările de sănătate, cu excepția persoanelor prevăzute la art. 213 alin. (1).”*

Prin modificările aduse Legii nr. 95/2006 de art. VIII pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2010, soluția legislativă a art. 258 alin. (4) se regăsește în alin. (3) al aceluiași articol;

— Art. 258 alin. (1) și (3): „(1) *Persoanele juridice sau fizice care au calitatea de angajator au obligația să calculeze și să vireze la fond contribuția stabilită de lege datorată pentru asigurarea sănătății personalului din unitatea respectivă.[...]*”

(3) *Pentru perioada în care angajatorii suportă indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă, aceștia au obligația de a plăti contribuția stabilită de lege, pentru salariații aflați în această situație.”;*

— Art. 259 alin. (1) și (2): „(1) *Pentru beneficiarii indemnizației de șomaj contribuția se calculează și se virează odată cu plata drepturilor bănești asupra cărora se calculează de către cei care efectuează plata acestor drepturi.*”

(2) *Contribuția datorată de pensionarii ale căror venituri din pensii depășesc 740 de lei este de 5,5% aplicată asupra acestor venituri și se virează odată cu plata drepturilor bănești asupra cărora se calculează de către cei care efectuează plata acestor drepturi. Prin aplicarea acestei cote nu poate rezulta o pensie netă mai mică de 740 de lei.”*

De asemenea, autorul excepției critică dispozițiile art. 1 alin. (2) lit. d), art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 51 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 20 noiembrie 2002. Acest act normativ a fost abrogat însă anterior sesizării cu excepția de neconstituționalitate, prin dispozițiile art. 317 alin. (3) din Legea nr. 95/2006, soluțiile legislative criticate, referitoare la obligația contribuției la fondul de asigurări sociale de sănătate, fiind preluate de actul abrogator în însuși conținutul articolelor arătate mai sus, criticate de asemenea ca fiind neconstituționale.

Autorul excepției consideră că toate aceste texte de lege sunt contrare următoarelor dispoziții din Constituție: art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, art. 56 privind contribuțiile financiare și art. 135 referitor la economie.

Examinând excepția de neconstituționalitate sub aspectul criticilor referitoare la încălcarea principiului constituțional al neretroactivității legii, Curtea constată că argumentele formulate se referă exclusiv la probleme de aplicare a legii în timp, aspecte ce revin competenței instanței de judecată, iar nu instanței de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) lit. d), art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 51 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, excepție ridicată de Cristina Iovițoni în Dosarul nr. 5.023/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. e) și alin. (6), art. 211 alin. (1) teza întâi, art. 213 alin. (2) și (4), art. 257 alin. (1), art. 258 alin. (1) și (3) și art. 259 alin. (1) și (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de același autor în același dosar al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 martie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 53, art. 56 și art. 135 din Constituție, Curtea constată că argumentele autorului excepției vizează obligația de asigurare în sistemul de asigurări sociale de sănătate. Or, cu privire la aceste aspecte, Curtea s-a pronunțat în mai multe rânduri în jurisprudența sa, arătând, în esență, că obligația asigurării în sistemul de asigurări sociale de sănătate este expresia principiului solidarității sistemului asigurărilor sociale de sănătate, principiu consacrat în art. 208 alin. (3) lit. b) din Legea nr. 95/2006. Astfel, datorită solidarității celor care contribuie, acest sistem își poate realiza obiectivul principal, respectiv cel de a asigura un minimum de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la constituirea fondurilor de asigurări de sănătate.

În același timp, Curtea reține că dispozițiile art. 56 prevăd obligația cetățenilor de a contribui prin impozite și prin taxe la cheltuielile publice. În cazul sistemului public de sănătate, aceste cheltuieli publice vizează însăși îndeplinirea obligației constituționale a statului de a asigura ocrotirea sănătății și protecția socială a cetățenilor. Implicarea deopotrivă a statului și a cetățenilor în realizarea acestui obiectiv este reflectată în chiar dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, în care se arată că „*Asistența de sănătate publică reprezintă efortul organizat al societății în vederea protejării și promovării sănătății populației. Asistența de sănătate publică se realizează prin ansamblul măsurilor politico-legislative, al programelor și strategiilor adresate determinantilor stării de sănătate, precum și prin organizarea instituțiilor pentru furnizarea tuturor serviciilor necesare*”.

De altfel, argumente asemănătoare au fost reținute de instanța de contencios constituțional și prin Decizia nr. 934 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2007, și Decizia nr. 775 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 2 iulie 2009.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În sfârșit, având în vedere cele arătate mai sus, referitor la abrogarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 150/2002, Curtea constată că dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 impun respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile acestei ordonanțe.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 455

din 12 aprilie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei
în vederea creșterii copilului**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 4.478/117/2009.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Agenția Județeană pentru Prestații Sociale Cluj a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 1.166/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.478/117/2009, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului**, excepție ridicată, din oficiu, de către instanța de judecată într-o cauză civilă având ca obiect anulare act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată susține că principiul egalității în drepturi înseamnă atât reglementarea unitară și tratamentul nediscriminatoriu pentru situații identice, dar presupune și un drept de diferențiere. Situația similară ce trebuie avută în vedere o reprezintă aceea că persoanele vizate de textul de lege au în îngrijire unul sau mai mulți copii în vârstă de până la 2 ani (sau 3 ani în situația copiilor cu handicap), iar situația discriminatorie constă în condiționarea obținerii concediului pentru creșterea copilului, precum și a indemnizației lunare, de realizarea unor venituri profesionale supuse impozitului pe venit în ultimul an anterior datei nașterii copilului.

De asemenea, instanța apreciază că lipsește justificarea obiectivă și rezonabilă, aptă să justifice diferența de tratament aplicată persoanelor aflate în situații similare, întrucât criteriul stabilit de textul de lege criticat în vederea acordării indemnizației pentru creșterea copilului apare ca fiind subiectiv, în considerarea acestuia fiind irelevantă perioada în care persoana în îngrijirea căreia se găsește copilul a cotizat la bugetul asigurărilor sociale, relevantă fiind exclusiv perioada de 12 luni înainte de data nașterii copilului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.008 din 14 noiembrie 2006, astfel cum au fost modificate prin art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2008 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 31 decembrie 2008.

Textul de lege are următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1): „*Începând cu data de 1 ianuarie 2009, persoanele care, în ultimul an anterior datei nașterii copilului, au realizat timp de 12 luni venituri profesionale supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, de până la 3 ani, precum și de o indemnizație lunară în cuantum de 600 lei sau, opțional, în cuantum de 85% din media veniturilor realizate pe ultimele 12 luni, dar nu mai mult de 4.000 lei.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, precum și dispozițiilor art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea generală a discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale, în acest sens fiind Decizia nr. 1.166 din

28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 10 noiembrie 2010.

Prin această decizie, Curtea a constatat că, așa cum reiese din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005, actul normativ în discuție are ca scop îmbunătățirea standardului de viață al persoanelor vârstnice, pentru aceasta fiind necesară consolidarea financiară a sistemului public de pensii, prin externalizarea din bugetul asigurărilor sociale de stat a prestațiilor care nu au natură contributivă sau nu au legătură cu riscurile sociale asigurate, precum și îmbunătățirea echilibrului socioeconomic al familiei, prin susținerea acesteia în vederea creșterii copilului. Astfel, pentru îndeplinirea scopului urmărit de legiuitor, s-a instituit o indemnizație ce reprezintă o prestație de asistență socială cu caracter universal, care nu este supusă sistemului contributiv.

Agencia Națională pentru Prestații Sociale se organizează și funcționează ca organ de specialitate al administrației publice centrale, în subordinea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, având ca scop administrarea și gestionarea tuturor prestațiilor sociale acordate de la bugetul de stat, prin bugetul

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 4.478/117/2009.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 471

din 12 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 și art. 160 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 și art. 160 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Iulian Stere în Dosarul nr. 1.901/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 38 din 24 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.901/90/2010, **Tribunalul Vâlcea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 159 și art. 160 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Iulian Stere în dosarul de mai sus având ca obiect propunerea de prelungire a măsurii arestării preventive.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, deoarece textele contestate nu permit apărarea părților.

Tribunalul Vâlcea — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 159 — *Procedura prelungirii arestării preventive dispuse în cursul urmăririi penale* și art. 160 — *Menținerea arestării inculpatului la primirea dosarului*, din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 159: „*Dosarul cauzei va fi depus la instanță, împreună cu propunerea de prelungire a arestării preventive, întocmită de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive, și va putea fi consultat de apărător.*”

Propunerea de prelungire a arestării se soluționează în camera de consiliu, de un singur judecător, indiferent de natura infracțiunii.

Inculpatul este adus în fața judecătorului și va fi asistat de apărător.

În cazul în care inculpatul arestat se află internat în spital și din cauza stării sănătății nu poate fi adus în fața judecătorului sau când, din cauză de forță majoră sau stare de necesitate, deplasarea sa nu este posibilă, propunerea va fi examinată în lipsa inculpatului, dar numai în prezența apărătorului, căruia i se dă cuvântul pentru a pune concluzii.

Participarea procurorului este obligatorie.

În cazul în care judecătorul acordă prelungirea, aceasta nu va putea depăși 30 de zile.

Judecătorul soluționează propunerea și se pronunță asupra prelungirii arestării preventive, în termen de 24 de ore de la primirea dosarului, și comunică încheierea celor lipsă de la judecată în același termen.

Încheierea prin care s-a hotărât asupra prelungirii arestării poate fi atacată cu recurs de procuror sau de inculpat în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, sau de la comunicare, pentru cei lipsă. Recursul se soluționează înainte de expirarea duratei arestării preventive dispuse anterior încheierii atacate.

Recursul, declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus prelungirea arestării preventive, nu este suspensiv de executare.

Dispozițiile art. 140³ alin. 3—7 și 9 se aplică în mod corespunzător la judecarea recursului.

Măsura dispusă de judecător se comunică administrației locului de deținere, care este obligată să o aducă la cunoștință inculpatului.

Dacă încheierea judecătorului de la prima instanță nu este atacată cu recurs, instanța este obligată să restituie dosarul organului de urmărire penală în termen de 24 de ore de la expirarea termenului de recurs.

Judecătorul poate acorda și alte prelungiri, fiecare neputând depăși 30 de zile. Dispozițiile alineatelor precedente se aplică în mod corespunzător. Durata totală a arestării preventive în cursul urmăririi penale nu poate depăși un termen rezonabil, și nu mai mult de 180 de zile.”;

— Art. 160: „*Când procurorul dispune, prin rechizitoriul, trimiterea în judecată a inculpatului aflat în stare de arest, dosarul se înaintează instanței competente cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea mandatului de arestare sau, după caz, a duratei pentru care a fost dispusă prelungirea arestării.*

Instanța, în camera de consiliu, procedează potrivit art. 3001.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției critică dispozițiile procedural-penale referitoare la procedura prelungirii arestării preventive dispuse în cursul urmăririi penale și la menținerea arestării inculpatului la primirea dosarului din perspectiva încălcării dreptului la apărare.

Din analiza dispozițiilor art. 159 și art. 160 din Codul de procedură penală rezultă că dosarul cauzei va fi depus la instanță împreună cu propunerea de prelungire a măsurii arestării preventive cu 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive și va putea fi consultat de apărător. De asemenea, inculpatul este adus în fața judecătorului și va fi asistat de apărător, iar în situația în care deplasarea sa nu este posibilă, cererea va fi examinată în lipsa inculpatului, dar numai în prezența apărătorului căruia i se dă cuvântul pentru a pune concluzii. După ce judecătorul soluționează propunerea de prelungire a arestării preventive, va comunica încheierea celor lipsă, act care poate fi atacat cu recurs în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, sau de la comunicare, pentru cei lipsă.

În ceea ce privește dispozițiile art. 160 din Codul de procedură penală, este de observat că acestea reglementează situația în care procurorul dispune prin actul de inculpare trimiterea în judecată a inculpatului aflat în stare de arest, făcând trimitere la art. 3001 din același cod referitor la menținerea arestării inculpatului la primirea dosarului.

Prin urmare, fie că se pronunță asupra prelungirii măsurii arestării preventive dispuse în cursul urmăririi penale, fie că se pronunță asupra menținerii arestării inculpatului la primirea dosarului, instanța este obligată să examineze legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive, dând expresie prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (4) potrivit cărora „*Arestarea preventivă se dispune de judecător și numai în cursul procesului penal*”, respectiv celor ale art. 23 alin. (5) potrivit cărora „*În cursul urmăririi penale arestarea preventivă se poate dispune pentru cel mult 30 de zile și se poate prelungi cu câte cel mult 30 de zile, fără ca durata totală să depășească un termen rezonabil, și nu mai mult de 180 de zile*”.

Totodată, faptul că verificările prevăzute de art. 160 din Codul de procedură penală se realizează, din oficiu, în camera de consiliu, este în deplină concordanță cu prevederile art. 127 din Legea fundamentală, potrivit căreia „*Sedințele de judecată sunt publice, afară de cazurile prevăzute de lege*”, și nu aduce atingere, în niciun mod, dispozițiilor constituționale invocate. Aceasta cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 159 alin. 1, 3 și 4 din Codul de procedură penală, inculpatul este adus în fața instanței

și apărătorul său poate consulta dosarul în vederea întreprinderii tuturor demersurilor necesare unei apărări eficiente și, potrivit alin. 4 al art. 300¹ din același cod, încheierea pronunțată de instanță cu privire la menținerea arestării preventive a inculpatului poate fi atacată cu recurs, asigurându-se în acest fel posibilitatea inculpatului de a se prevala de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil cu garantarea dreptului la apărare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 159 și art. 160 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Iulian Stere în Dosarul nr. 1.901/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 472

din 12 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dorin Ghemant în Dosarul nr. 3.427/235/2008 al Judecătoriei Gherla.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.427/235/2008, **Judecătoria Gherla a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art. 347 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dorin Ghemant în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale în care s-a pus în discuție oportunitatea disjunerii acțiunii civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 20 alin. (1) referitoare la interpretarea dispozițiilor constituționale privind drepturile omului în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului și cu celelalte tratate la care România este parte, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (12) referitoare la principiul legalității pedepsei, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*, deoarece disjungerea acțiunii civile de acțiunea penală, în condițiile în care în cadrul acestei acțiuni trebuie stabilit prejudiciul, persoana păgubită și în ce măsură prejudiciul i-a fost cauzat doar acesteia, este de natură a afecta dispozițiile constituționale de mai sus.

Judecătoria Gherla opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 347 din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Rezolvarea separată a acțiunii civile*, care au următorul conținut: „*Instanța poate dispune disjungerea acțiunii civile și amânarea judecării acesteia într-o altă ședință, în cazul când rezolvarea pretențiilor civile ar provoca întârzierea soluționării acțiunii penale.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 20 alin. (1) referitoare la interpretarea dispozițiilor constituționale privind drepturile omului în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului și cu celelalte tratate la care România este parte, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (12) referitoare la principiul legalității pedepsei, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției susține neconstituționalitatea dispozițiilor legale arătând că în cadrul unei acțiuni penale în care acțiunea civilă a fost disjunctă, în lipsa certificării cuantumului prejudiciului, nu se poate realiza o corectă individualizare a pedepsei.

Această critică nu poate fi primită, deoarece textul nu instituie obligativitatea disjungerii acțiunii civile, ci numai posibilitatea acesteia atunci când acțiunea penală ar fi întârziată de rezolvarea pretențiilor civile. Prin urmare, în cadrul cercetării judecătorești, după ce instanța a stabilit că există fapta, că a fost

săvârșită de inculpat și că s-a produs un prejudiciu poate aplica dispozițiile legale contestate.

De altfel, criteriile avute în vedere de judecător cu prilejul individualizării pedepsei nu se cantonează la aspecte ce țin de o anumită pagubă, ci de limitele de pedeapsă prevăzute pentru fapta comisă, de gradul de pericol social, de persoana inculpatului, precum și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală. În cazul în care prin fapta dedusă judecării s-a produs și o pagubă materială, stăruința inculpatului pentru a o repara poate constitui, nefiind o dispoziție obligatorie, o circumstanță atenuantă.

Prin urmare, pedeapsa ce urmează a fi dispusă de judecător este stabilită de lege în limitele acolo prevăzute, celelalte aspecte ținând doar de individualizare. Stabilirea unui minim sau maxim de pedeapsă izvorăște din întreg materialul probator administrat în cauză, aspectele legate de un anumit quantum al pagubei nefiind determinante, atâta vreme cât nu s-a conturat posibilitatea aplicării dispozițiilor art. 18¹ din Codul penal ce permit judecătorului să aprecieze că fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Așa fiind, nu poate fi primită critica că dispozițiile legale criticate aduc atingere prevederilor constituționale referitoare la principiul legalității pedepsei.

Cât privește susținerea autorului referitoare la încălcarea dreptului la un proces echitabil, încălcare desprinsă tocmai din cea referitoare la art. 23 alin. (12) din Constituție, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece norma criticată care permite disjungerea acțiunii civile de cea penală justifică o asemenea posibilitate tocmai prin necesitatea asigurării acestui drept prin salvagardarea soluționării cu celeritate a acțiunii penale.

Prin urmare, judecarea separată a acțiunii penale în situația circumscrisă textului legal criticat este justificată de rațiuni ce țin de buna administrare a actului de justiție și constituie aspecte ale procedurii de judecată, pe care legiuitorul este liber să le reglementeze în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 347 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dorin Ghemant în Dosarul nr. 3.427/235/2008 al Judecătoriei Gherla.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 523487